

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

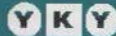
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Mehmet Yaşın
evden kaçan çocuk

EVDEN KAÇAN ÇOCUK

Mehmet Yaşın Londra, Lefkoşa ve İstanbul'da yaşıyor, bu kentlerdeki üniversitelerde zaman zaman edebiyat dersleri veriyor. Şiirleri 20'den fazla dile çevrildi, Türkiye'nin yanı sıra, İngiltere, Kıbrıs, Letonya ve Belçika'da bestelendi, sahneye uyarlandı. Fransa, Rusya, Lübnan ve Kıbrıs'ta şiir-enstelasyonu olarak sunuldu. Çin'den kuzey ve güney Amerika'ya, Baltık ülkelerinden İtalya'ya, Almanya'dan İsrail ve Mısır'a, birçok ülkede uluslararası edebiyat konferanslarına ve şiir okuma günlerine katıldı.

Şiir: *Sevgilim Ölü Asker* (1984; 1985 Akademi Şiir Ödülü ve A. Kadir Ödülü), *Işık-Merdiven* (1986), *Pathos* (1990), *Sözverici Koltuğu* (1993), *Hayal Tamiri* (1998), *Adı Kayıplar Listesinde* (2002), *Toplu Şiirler: 1977-2002* (2007), *Turuncu Kuş* (2007), *Kalbi Durmuş Zamanda* (2009), *Evden Kaçan Çocuk* (2013)

Çevrilmiş şiir kitapları: İngilizce - *Don't Go Back to Kyrenia* (2001, çev. Taner Baybars) (The British Centre for Literary Translation'ın seçtiği çeviri edebiyat kitapları dizisinden), *Wartime* (2007, çev. Taner Baybars); Fransızca - *Constantinople n'attend plus personne* (2008, çev. Alain Mascarou); İtalyanca - *Il drago ha anche le ali* (2008, çev. Rosita D'Amora); Felemenkçe - *De Nachtbus* (2010, çev. Dick Koopman); Letonca - *Vēcas dziesmas no jaunās pilsetas* (2008, çev. Uldis Berzins); Rusça - (DVD) *язык мой бабушке* (2008, çev. Julia Stepanchuk, haz. H. Black).

Diğer: *Soydaşınız Balık Burcu* (1994; 1995 Cevdet Kudret Roman Ödülü) ve *Sınırdışı Saatler* (2003) adlı iki romanı; *Kıbrıstürk Şiiri Antolojisi* (1994), *Poeturka* (1995), *Eski Kıbrıs Şiiri Antolojisi* (1999), *Step-Mother tongue – From Nationalism to Multiculturalism: Literatures of Cyprus, Greece and Turkey* (2000, Londra), *Kozmopoetika* (2002), *Diller ve Kültürler Arası Bir Edebiyat İncelemesi: Kıbrıs Şiiri Antolojisi: MÖ 9. yy. - MS 20. yy.* (2005) (2005 Memet Fuat Eleştiri ve İnceleme Ödülü) ve *Toplu Yazılar: 1978-2005* (2007) adlı deneme, eleştiri ve inceleme kitapları var.

www.mehmetyashin.com

*Mehmet Yaşın'ın
YKY'deki kitapları:*

Kıbrıslı Türk Şiiri Antolojisi (1994)
Soydaşınız Balık Burcu (1998)
Eski Kıbrıs Şiiri Antolojisi (1999)
Kozmopoetika (2002)
Adı Kayıplar Listesinde (2002)
Evden Kaçan Çocuk (2013)

Mehmet Yaşın

EV DEN KAÇAN ÇOCUK

Yapı Kredi Yayınları

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Yapı Kredi Yayınları - 3858
Şiir - 307

Evden Kaçan Çocuk / Mehmet Yaşın

Kitap editörü: Murat Yalçın

Kapak tasarımı: Nahide Dikel

Baskı: Klas Ofset ve Tasarım San. Tic. Ltd. Şti.
100 Yıl Mah. Mat Sit 1. Cad. 150/B Bağcılar - İstanbul
Tel: 0212 438 49 59 Fax: 0212 438 49 56
www.klasofset.com.tr
Sertifika No: 24395

1. baskı: İstanbul, Nisan 2013
ISBN 978-975-08-2509-5

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş. 2013
Sertifika No: 12334

Bütün yayın hakları saklıdır.

**Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.**

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Yapı Kredi Kültür Merkezi
İstiklal Caddesi No. 161 Beyoğlu 34433 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 (phx) Faks: (0 212) 293 07 23
http://www.ykykultur.com.tr
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
İnternet satış adresi: http://alisveris.yapikredi.com.tr

İçindekiler

- 7 • İthaf

BAŞKASININ BABASI

- 13 • Hayal-Odası
- 14 • Rüzgâr Tanrısı
- 16 • Üçüncü Hayat
- 18 • Zaman Varolmayan Bir Şey
- 19 • Sandaletine Sarılıp
Uyuyan Çocuk
- 20 • Oyunbozan
- 22 • Yerini Sevmeyen İncir
- 23 • Ziyaretçi
- 24 • Hayalet Bakıcısı
- 26 • Kamaşma
- 28 • Başkasının Babası
- 35 • Sevkeş

BAŞKASININ HAYATI

- 39 • Manzara Tablosunun İçinde
- 48 • Başkasının Hayatı

- 50 • Eteğ'ni Denize Silkeleyen
Kırda

- 52 • Spinoza Üzerine Onikinci
Dersten Önce

- 54 • Kimya ile Allah

BAŞKASININ SÖZLERİ

- 59 • Buluşma Noktası
- 60 • Tutkular
- 62 • An Meselesi
- 63 • Başkasının Sözleri
- 64 • Mısır Gecesi
- 65 • Gidici
- 66 • Zaman Sonra
- 67 • Şimdi Av Zamanı
- 68 • Dünya Av Yeri
- 69 • Bir Dağkeçisi Avcıyı Kovalar
- 70 • Kapan
- 72 • Laf Kalabalığı
- 73 • Güneşe Tutulan Ayna

İTHAF

Kimsesi olmayan kelime: İthaf
— aynalardaki sır, gösterir de görmez içindekini.
Gözlüklerini nereye koyduğunu unutan adam. Arıyor, bulamıyorum. Ne de
beni bulabilen var.

İthaf edecek Biri'm yok — kendi içimdeki yaratıklardan, eski bir rüyada
gezinen hayaletlerden, kitaplara gizlenmiş ruhlardan başka, şiiri kucağına
bırakıp gidebileceğim kuştüyü, güneş ve çocukluk benzeri birileri...
Ama bu kitabın bir yerlerinde yazılı olmalı o, buluşulamayan.

Doğrusu yazı yalan: İşim bu. Gerçeğin arkasokağında gezinir şiir her akşam
harfleri uyutarak... Dil kör kötürüm.
Hiçbir sözlük benim değil. Yarı-karanlıkta, yarı- ... Yazılan, eksik.

Oysa harflere bakarak görüyor beni okuyan, ne sesimdeki titreşim ne
bakışlarımdaki gölge ne de kıvrılan dili vücudumun — Ses değerine göre
yeniden kurguluyorum hayatı. Samimiyet dediğiniz yalan söyleyebilme
gücünden ilham. Öyle güzel uydurulsun ki yerini bulsun her dize. Taş olsun.
Dalgaların sürüklediği taş.

Ve deniz apaçık seyredilebilsin kat kat dantel perdelerden...
 Cümle kitap tek berceste. Bölünemeyen bir şey kalsın. Herşey bitse de
 çocukluğ'muz kalsın. Her dilde 'thalassa' densin denize. Ve çocuklar evde
 değil denizde uykuya dalsın.
 Sudaki yangın olayım ben de. İçki kabaran bir sayfa. Tuz tutsun mavilikler.
 Derinleştikçe daha da saydamlaşsın dibi.

Derken o eski rüya tekrar görünsün bana, elbet loş manzarada.
 Zamanı yok mekânı yok boşlukta yerçekiminden de yoğun manyetik bir
 çarpışma...
 Ama tuhaf şey, insanın arkadaşlık etmesi kendi çocukluğuyla, dahası babalık
 yapması ona iş işten geçtikten sonra.

*Bu noktada başlıkta belirtilen asıl konumuza dönersek, 'ithaf', armağan anlamındaki
 Arapça tuhfe'den gelir. Tuhaf'lık bunun içindedir. Şöyle bir varsayıma dayanıyor
 sözcük: Hem güzel hem garip olandan hoşlanabilir insanoğlu. Bu da, bir tuhafiyeci
 dükkânındaki hediyecek cümbüşünü hatırlatıyor bana. Yeni Türkçedeki 'adamak',
 'ithaf'ın yerini tutamamış hissettiğimce. Üstelik, İbrahim'in, oğlunu, kurbanlık koyun
 gibi Tanrı'ya adamasının çağrışımıyla dolduruyor içimi. Bu durumda tuhafiyeci
 imgesi daha hoş. Oysa İngilizcedeki 'dedication'ın kökeni, hem insanın kendisini
 manevi bir amaçla feda etmesi, hem de ona maddi bir şeyler sunulmasıyla ilişkili.
 Bu da başka tuhaflik, dünya malı ile cennet bahçesi birbirine açılırvermiş tek sözle.*

*Kutsanma, adanış, verilen söz — hepsi bir'miş eskiden.
 Eski deyince, ithaf'ın Elencesi ἀφιέρωσις, birisini onurlandırmak, ona hoş şeyler
 sunmaktır. Elaycılıktan takdire bir dizi imayı taşır. Onun kökeni de yine kutsal olana
 uzanır. Ama bu çocukluk kadar uzakta, çok uzaklarda...*

Hani ancak uzaktan uzağa güneşe bakar ya günebakan. Ve çocukluk kendi içine bakar... Bu kitap, işte, o bakışlara ithaf olsun

— Ol'sun!

BAŞKASININ BABASI

HAYAL-ODASI

Her evde görünmez bir oda var: Hayal-odası.
Çocukluğunla döşediğin yuvacık
ekvator kelebekleri uçup konsun diye üstü açık.
Bir tek onun kapısıdır seni açığa çıkaran
ve duvarları ayna kadar saydam...

2009, Lefkoşa

RÜZGÂR TANRISI

Rüzgâr tanrısı konuşkandır yaz sonları
ve keskindir sözleri,
ağaçlar alttan alarak cevap verir ona.

Rüzgâr tanrısı dalgaları gönderir
bulutu bisiklete bindirir
çağlayana kırmızı bir top atar sonra.

Rüzgâr tanrısı kuşları yaratandır
kelebekleri de var,
geceleyn dağda kristal mağralar açar.

Rüzgâr tanrısı en çok çocukları sever
saçlarındaki kurdelayı çözer
tuhaf bir ürperti salar içlerine de.

Rüzgâr tanrısı yazlık kiralar adalarda
ve ısrarla davet eder seni
işini mişini bırakıp gelesin diye.

**Rüzgâr tanrısı kanatlar takar insana
ama yetmez yükselere çıkmaya
sen ruhunu hazırlamamışsan**

u ç m a y a . . .

2010, Samothraki Adası

ÜÇÜNCÜ HAYAT

Üçüncü Hayat'ın eşğine kadar taşıdın ömrünü.
Burada bir soluklan. Ardına bakabilirsin artık,
neyi az yaşadın neyi fazladan...
Kendiliğinden gelir Birinci Hayat. Irmağa bırakılmış
sepet. S ü r ü k l e n i r s i n
akıntının götürdüğü yere. Takılan CD neyse
dinlersin müzikçalardan.

Herkes o kadar şanslı değil bu-dünyada.
Nedimelerden erken davranır timsah. İş orada biter.
Suda bir nilüfer. Borozan ve tazılar.
Ama sen ayrıcalıklısın, İkinci Hayat'ına ulaştın.
Şuradan belli ki ş i i r
o k u y o r s u n ş u a n d a . Kitap arasındaki fısıltılar.
Farketmeden işitmek kadar kolaymış yaşamak,
hazır kahvaltıyı yemek kadar.
Rastlantılara şükret!
Tutunduğun o dalları iyi ki ırmağa salmış akasyalar.
Bir yıldız kaydı. O an karşıya g e ç t i n s e n .
Şaşkın. I p ı s l a k v e ...

Gerçi hatırlayası gelmez insanın zora giden şeyleri.
Yine de kitap alıkoyamaz kendini
yazmaktan. Üçüncü Hayat'tır aslolan.
Kapısından geçerken ne kendiliğindenlik, ne şans,
ne de rastlantı var.
Kilitli ve kayıpta uzaktankumandalar.

Şimdi uzandığın şu sofadan kalkman gerekecek.
Kahve-makinesini fişe takman. Birincisi su.
İkincisi alevler. Üçüncüsünü yaşayamazsın
kendini kanata kanata
gizli kanatlarını keşfedemezsen.
Küllerinden doğan kuşlar olursun o zaman. (Belki
ol'ursun.) Okşayabilirsin timsahı da.

2010, Lefkoşa-İstanbul

ZAMAN VAROLMAYAN BİR ŞEY

Herkesin bir doğumgünü var, seninki de bu.
Gece iner, ölüm susar ötelikte
kendi başına ezan okur birisi. Sesinden çıkaramadığın
erkenci bir kuş öter, bir çocuk
turuncu lülesini savurup geçer rüyandan:
Benim'çin kalk, der, çok uyudun, oynayalım.
Herkesin bir aşkgünü var, seninki de bu.
Öldürüp de hayat verir kimi sevgiler
sende olan O'dur, kilidini açan çocukluktur, işte bu.
Ölü kalkar ölmemiş olduğ'na şaşarak:
Zaman varolmayan bir şey, yalnızca bazı anlar var
çoğalır çoğalır sonradan —
Çocuk büyür senin içinde aynı kalarak.

2008, Cambridge-Lefkoşa

SANDALETİNE SARILIP UYUYAN ÇOCUK

Sandaletini parçalamışlar şu çocuğun,
yalınayak döndü okuldan
daha da kırılmasın diye sandaletciğ'nin kalbi...
Uyuyor şimdi yırtık sandaletine sarılmış
mışıl mırıl fısıltılarla rüyasında
iyileştirmeye çalışıyor kırılan yerlerini.

Hırkasının fermuarı mı koparılmış ne?
Cep harçlığı çalınmış.
Saklandığı köşede tekme tokat kovalanırken
en yakın arkadaşı arkasından ısıklık çalmış.
Öğretmense onu azarlıyor işte
ve diğerleri daha da saldıracak üstüne teneffüste.

Evödevi gibi bir şey olmuş ona
Allah'ın günü haksızlığa uğramak.
İyi de ne diye onu seçmişler ki dışlamak için?
Herkesten daha mı şişman?
Daha mı esmer? Farklı mı giydiği gömlekler?
Hadi, hepsi, de nerede şunun ana-babası?

Gözler'ni kaçırıp "Öldüler!" diyor [daha da
ezilmesin diye hayatta olmalarından].

OYUNBOZAN

Koyu kırmızılık sürünmüş küçük kızlar
ve içcebinde kuş-lastiğiyle yalaşık oğlanlar
misali dolaşiyor bu yerin ihtiyarları.
Sonsuza dek dokunulmazlık tanınsın diye şımarıklığa
büyümemiş taklidi yapıyorlar.

Kumdan kuleler dikeyler nasıl da hırsla
periler prensesi ve savaşçılık oynayan kır şövalye
yükleniyorlar saray kapısına ha babam
başına geçmek için çoktaaan çökmüş bir krallığın.
Solucan solucanı emiyor
çamur çirkefte debeleniyor kopuk kuyruklar.
Derken 'G ı ı ı r k' diye bir geçirme
hazmedilmemiş ham et üstüne içilen gazozdan.
Birbirler'ne işiyorlar... Kahkahalar...
Allah'ım çocuklar şeytan
ve meleklerin saflığı zararlı bir yalan...

Ve bir mazerettir çocuksuluk,
sonsuz dek bağışlansın diye o sorumsuz bencillikler.
"Baaak özgürüm ben her ne'sterse yapan.
Ben sözünü sakınmayan kahraman!" G ı r r k
g ı r r r k k boğazını sıkıyor
sıkıyor çocukkalmış ihtiyarları mahallenin.
"Öl öl seni oyunbozan!" [Tam kendimi savunacaktım ki

caydım, yoksa kalbi kırılıverir bir de
beni kırıp geçirenlerin.
Çaresiz, gönlünü almak'çin iyilik yapıyorum kötülüğe
belki daha fazla musallat olmaz diye.]

2011-2012, Lefkoşa

YERİNİ SEVMEYEN İNCİR

Evden kaçan çocuk
incirin tepesinde oturuyor,
yapış yapraklarla ha uçtu ha uçacak...
(Geri gelirse,
aile-mezarlığına yerleşmişçesine
girecek çıktığı eve.)

Dalı eğrilen incir,
göge yükselecek filizciğ'ni
yere gömüyor.
(Ve yeraltından
yolculuğa çıkıyor çocuk
eteğini denize silkeleyen kırlara doğru.)

Temellere dek
kök süren incir, yıkabilir
kendi çocuğ'nu barındıramayan evi.
(Onarası gelen de yok
hayaletlerin bile terkettiği
bu yeri.)

ZİYARETÇİ

Gülkurusu çarşafın uçurduğu ruh...
Kendine kapıyı açtın
ve rüyana döndün aynı anda
canevine geri gelirken gölgelerin,
şiiirin başladığı yere...
Ve orada gerek kalmadı söze.
Kapıyı-çalan-sen ile Kapıyı-açan-sen,
biri rüya yatağında uyurgezer
diğeri lacivert ısıltılar
yürüdükçe dalgalı saçlardan süzülen...
Bir anlık bocalama,
eşikteki, geri vermek mi istiyor ne
içerdekine, kaybettiği bir şeyi...
Ama hatırlamıyorsun bir şey kaybettiğ'ni
sen, çarşafı örtünmüş
gizlerken çıplaklığını diğer senden...

2010, Atina

HAYALET BAKICISI

Sanılır ki eşyaya gerek duymaz hayaletler.
Duvardan geçerler uçarcasına
ve hatırlanmaları yeter salınmak için ortalıkta.
Hele boş buldular mı seni bir
kaçmazlar kovsan da.
Onların yatak-odasıdır kuytu köşeleri belleğin.
"Ha ordaymışım" dersin "Ha burda,
ne farkeder ki bir hayalet için
ben onu kendimle beraber taşıdıktan sonra."
Ama taşınmayı sevmez hayaletler
ve öyle sanıldığı kadar basit değil bu işler.
Yolculuk panik-atak yaratır bir defa
onların da travmaları var, bırakılmak korkusu,
ayrılık sendromu, vesaire.
Şöyle düşünüyor olabilir bir hayalet:
"O da giderse kim bakacak fotoğrafıma aynadan,
kim alacak tozumu,
kullanmaya alıştığım tabak çanak
yerinde bulunacak mı bakalım geri geldiğimde?"
Fazlasıyla özen ister
işlevini yitirmiş eski eşyalar
artık sadece hayaletlere ait olduklarından.

En iyisi başkasının endişesine kulak vermek
tuhafına gitse de, gözetmek
ötekinin ihtiyacını da.
Kendi yolunda yürüyebilmek istiyorsa
iyi bir hayalet bakıcısı olmalı insan
ve çocukluk hayaletine göz kulak olmalı en çok da.

2009, Lefkoşa

KAMAŞMA

Işık gibidir karanlık
 kapalı odayı açsak yayılır ortalığa
 ve gözü kamaşan hayaletler saklanacak yer arar
 içimizde. Kolayca birbirine dönüşür karanlık ile ışık,
 insan ile hayaletleri...

Bir sihirle kendi gölgesi olur her yaratık. Ve ayna
 bir fotoğraf albümüdür aslında
 geriye giderek gelen. (Birisi olsaymış çocuklukta
 elimizden tutan.)

Sen de hisseder misin aynı kamaşmayı, bilmem,
 ama benim bakışlar'mı kaçırasım gelir
 ne vakit kendimi seyretsem
 karanlıkta. Dikişğnesi yıldızlar yıldızzlar

d e l i k d e ş i k boşlukta... (Metalik kapı gıcirtısı
 Hiç Yer'e açılan.)

2012, Lefkoşa

"Bak", dedi genizden, metalik bir tınıyla fısıldarcasına "Şairin babası olmaz, olursa, şiiri olmaz". Sonra gözler'in içine bakarak ışıgı sönmekte olan bir sesle ekledi: "Başkasının babasıyla muhabbet daha münasip." [...]

Şakaya vurdum: "Baba, şiirin içindeyse oğlunun kendisinden iyi bir şair olmasını istemez, dışındaysa zaten istemez." O da yarı şakayla cevapladı: "Lâkin kızının şaire olmasını arzulayabilir." Şimdi bir de, gırtlığına takılmış serum kordonuyla boğuşarak, Oidepus'u anlatırsa diye korktum ve uzun süredir görüşmediği kızına çocukluğunda nasıl baktığı üstüne bir sohbet açtım. [...]

Sarırm Türkçe konuşmak istiyordu, 'ölülerinindili'nde. Çünkü hiç sırası değilken, kendi kızı yerine kuzini olan annemden söz etmeye başladı.

BAŞKASININ BABASI

Taner'in anısına [In memory of Timothy]

i.

*Hem hayaletleri hem beni görebildiğin bir anda
anneme mesaj iletmek için
telefon etmiş olmalısın...*

Yeryüzüne tokat gibi savrulmuş
çokdilli akrabalık
kesilen bileklerden fışkıran kanbağı,
hiçbir kıyımdan sorumlu olmadığın sananların
üzerindeki kırmızı leke

ve yatak altındaki idrar borusu
gül kokulu şanını bulandırıyor şiirin.
Maintenant la Mort est une comédienne
qui a posé une rose entre ses cheveux*
içinde hâlâ gülsuyu damıtılan Babil bahçesinin.

ii.

Bıaktın memleketle avunsun
cennetten kovulmayı içine sindirenler,
ortak kötölüktür ulusal gelenek
paylaşırsan gücenir melekler...
(Kendi cemaatinden kendini koruyamazsan
korunamazsın demektir hiçbir şerden.)

Artık önemsiz nerede doğmuş, nerede ölmüşsün
şimdi sen başka yerdesin.
Kendi ülkeneye gırsın yazdığın kitabın kapağ'ını açınca
ve sömürgelerini kolaçan edercesine yürürsün
sayfadan sayfaya Londra, Paris sokaklarında,
kalabalıklar ıssızlığa çıkar sonra...
(Şu kuş uçmaz yere kapanmanın da nedenleri var
kuşkusuz, kimseyi ilgilendirmeyen.)

iii.

Başkaları sana bağır-mışçasına
kendi sesinden başın ağrıyor,
yoruluyorsun yaptığın hareketlerden.
Gerçi kendi başınasın burada
ama kendin olamıyorsun
olamıyorsun başkası da. This or that,
suicide is inevitable for a poet'
ve imkânı yok aydınlatmanın
her ölüm cinayet.

iv.

Hani karanlık yerleri var ya kadınların
erkeği içine çeken... Ağaç kovuğu
tilkiye nasıl korunak olursa
ve tutukevi.

Yolunu kaybettiğin ormanda
marifetini öğrenmeye kalksan
ömrün yetmey'ceği
binbir kokulu şifalıotlar
ve küçük başlı hayvanların ayakizi var,
sonra dünyanın ikizi olan yıldızlar
başını kaldırıp baksan.

Akşamları tüten menekşeler de var
her cins yatak-odasında,
geceleyin güzelken
gündüzleri berbat kokan sıvılar
ve daha birçok şey var ki insana dair
ne iyi ne kötü diyebilirsin
yakından baksan...

... sonunda ben sen olur o ve herşey bir
evrende var olur
bir gül bahçesinden öbürüne geçerken ruhlar.

v.

Ve dilinle mahremine girersin insanın,
 sen kendini çevirirken dilden dile
 ve evire çevire bükerken dili şarap açacağı misali
 kalbini açmak için
 belki ses verir diye içindeki Saklı Söz
 esrik çağrışımlarla,
 sözlük karıştırıyor seni çevirenlerse
 sanki şair dosdoğru yazabilirmişçesine
 sanki kurguladığın şiir değilmişçesine yaşamöykün...

“Triyantafillo” denir ya güle
 onu ilk kokladığın yerde,
 kat kat açılan taçyapraklarca sözcükler
 bir başka sözcüğü ima ederken
 gizlenmiş dizeler belirir ya
 görünürdeki sözün örttüğü satır altlarından.

Bak, çocuk kandırıyorsun yine
 yatakhaneye çevirip ölmeye geldiğin hastaneyi
 belki kanarsın diye sen de, her akşam
 bir başka masal okuyorsun
 yalnızca resimleri olan
 hafıza kitabından, gül gül gül yaprakları açılırken
 hep yarım kalan

vi.

Güneşin ritmi değişir aynı tren rayında
kuzeyden güneye doğru
bir ruhun dizeleri... İmgesi gizli, izleği meçhul
ἔτσι εἶπε Θάνατος!*

(Birşeyler sorarcasına bakıyorsun ona
tam Ölüm seni götüreceksen
hatırlatmasını istediğin bir yanıt varmışçasına,
şiir mi?.. Öyle olsun
ve ölen huzur içinde ölsün,
huzurlu yaşasın hayatta bırakılan da.)

Bir elinden o tutuyor, ötekinden Ölüm.
Üçünüz öyle el eleyken birbirinize akıyor
aynı hayatın ve ölümün enerjisi.

Ama bekleme odasında Ölüm'ün oturduğu
hastaneden kendini atıp
bu-dünyaya ayak basar basmaz o
kesiliyor şiir... *Filmin son sahnesinde
bağışlamak kolay tabii, başkasının babasını
kendi babam yerine.*

7.

**[Bu bölüm aramızda kalsın
devamını da başkası yazsın,
malum, her çocuğa bir baba
yeniyeten her şaire söylence lazım.]**

2010, Amiens-Paris-Montpellier-Bezier-Cambridge-Lefkoşa

SEVKEŞ

Benim ablam küçük bir kızdır.
Yaşımı başımı aldım ben,
o maaşallah, yeniyetme.
Gerçi evlendi, üç kız doğurdu,
kızları büyüdü, evlendiler,
sonra ilk kızı da doğurup büyüttü.
Ablam, helal olsun, büyümmez.
Kızının kızına torunum demez,
"Nil'in çocuğu" der
veya "Sevim'cik, Sevkeş, Sevişik".
Torunu da ona nine diyemez,
"Sevkeş" der veya "Sevişik, Sevim'cik".

Benim ablam mablam yok, tekim.
Öyle anlatıyorum lafın gelişi.
Pek arkadaşım da yok.
Olanlar dersenez yaşlandı,
şiire zaman ayıramazlar artık.
Bir de gözler'ni kaçıra kaçıra konuşurlar
yalnız kaldığımızda.
Fazla arkadaş göz çıkarır.
Hele fazlasıyla kendini verdiği varsa,
hiç kardeşin olmadığı için
küçük kardeş, büyük kardeş
rolü oynadığın varsa.

Gün gelir arkadan hançerler
kendini senmiş gibi hayal ederek
sana arka çıkan arkadaş.
Hoş beni yarım yamalak bilir ya
bilenlerin çoğu da.
Malum bende hayat çok, o'hooo
parçalı bulutluyum.
Her bir tanıdık bir başka
yaşantı anından tanış çıkar bana.
Can tene ayna gerçi, ten cana
ama tenden ötesi görünmez
cangözüyle bakmayana.

Velhasılı dünya acayip bir yer,
kiminin arkadaş elinden gözü çıkar
kiminin canı kardeş elinden.
Hasetini içene atan her kimse bekler
ve er geç yerine geçmek ister
sana imrenen... *Ve sapla nır bıçak!*
Amannn aman iyi ki yok
benim kardeşim, arkadaşım filan.
Gerçi var kardeşten yakın üç beş dost.
Ama o sözcükler de yıprandı,
onlara başka isim takmalı:
"Sevişik, Sevim'cik" veya "Sevkeş".

BAŞKASININ HAYATI

MANZARA TABLOSUNUN İÇİNDE

Yaprak kıpırdamıyor...

Koyu, açık yeşillik ve bulutlar, kıpırdamıyor.
Oturuyorsun, bir ölünün hatırasına
kondurulan bankta. Elinde bir kitap,
ya da bunları karaladığın defter.
Kıpırdamıyor ama
ne parmakların ne de kanatları defterin.

Önünde kolajdan ördekleriyle Cam nehri.
Bembeyaz bir kuğu
mermer heykele dönüşmüş, durgunluk.
Yüzyıllar süren bir kıpırtısızlık içindesiniz.
O kadar diri görünüyorsunuz ki,
sanki hayatta değilsiniz.

Bir fırça darbesiyle dondurulmuş olmalı zaman.

Dondurulmuş olmalı kürek çekenler de,
kemikler, kaslar, içorganlar.
Bisiklettteki koçun elinde megafonu var
işitilmiyor ama ne bir söz ne de ses.

Yalnızca çiseleyen yağmur

tıp	tıp	tıp
tıp	tıp	tıp
tıp	tıp	tıp
tıp	tıp	tıp
tıp	tıp	tıp
tıp	tıp	tıp
tıp	tıp	tıp
tıp	tıp	tıp
tıp	tıp	tıp
tıp	tıp	tıp
tıp	tıp	tıp

ve uzakta ıslak bir ufkun ağırlığı.

İnsanı geren grilik derinleşiyor, uzadıkça
gölgeler boyuttan boyuta.

Ve hiçbir şey değişmiyor burada.

Hiçbir şey olmuyor sana da.

Korunaklısın, arkandan iple bağlanıp
duvara çakılı bir çiviye asılmış
şu muhteşem tablo içinde. Hissettiğin yok
mutlak kısırtısızlığa hapsoldüğünü.

Ama tablonun altındaki sehpa da
son sürat koşuyor
mekanik bir cellâdın adımlarıyla saat

t i k t a k

t i k t a k

t i k t a k

t i k t a k

t i k t a k

t i k t a k

t i k t a k

t i k t a k

t i k t a k

t i k t a k

t i k t a k

t i k t a k

başını çevirip bakamıyorsun ki akrebe.

Kuru yağlıboyada oturan insan figürüsün,
şirin mi şirin bir çiçek bahçesinde
mükemmel mezar-taşına sahip
ölüler nasılsa, huzur içindeki manzarada.

&

Yaprak kıpırdamıyor...

Koyu, açık yeşillik ve bulutlar, kıpırdamıyor.
 Oturuyorum, bir ölünün hatırasına
 kondurulan bankta. Elimde bir kitap,
 ya da bunları karaladığım defter.
 Kıpırdamıyor ama
 ne parmaklarım ne de kanatları defterin.

Önümde kolajdan ördekleriyle Cam nehri.
 Bembeyaz bir kuğu
 mermer heykele dönüşmüş, durgunluk.
 Yüzyıllar süren bir kıpırtısızlık içindeyiz.
 O kadar diri görünüyoruz ki,
 sanki hayatta değiliz.

Bir fırça darbesiyle dondurulmuş olmalı zaman.

Dondurulmuş olmalı kürek çekenler de,
 kemikler, kaslar, içorganlar.
 Bisiklettteki koçun elinde megafonu var
 işitilmiyor ama ne bir söz ne de ses.

Yalnızca çiseleyen yağmur

<i>tıp</i>	<i>tıp</i>	<i>tıp</i>
<i>tıp</i>	<i>tıp</i>	<i>tıp</i>
<i>tıp</i>	<i>tıp</i>	<i>tıp</i>
<i>tıp</i>	<i>tıp</i>	<i>tıp</i>
<i>tıp</i>	<i>tıp</i>	<i>tıp</i>
<i>tıp</i>	<i>tıp</i>	<i>tıp</i>
<i>tıp</i>	<i>tıp</i>	<i>tıp</i>
<i>tıp</i>	<i>tıp</i>	<i>tıp</i>
<i>tıp</i>	<i>tıp</i>	<i>tıp</i>
<i>tıp</i>	<i>tıp</i>	<i>tıp</i>
<i>tıp</i>	<i>tıp</i>	<i>tıp</i>

ve uzakta ıslak bir ufkun ağırlığı.

İnsanı geren grilik derinleşiyor, uzadıkça
gölgeler boyuttan boyuta.

Ve hiçbir şey değişmiyor burada.

Hiçbir şey olmuyor bana da.

Korunaklıyım, arkamdan iple bağlanıp
duvara çakılı bir çiviye asılmış
şu muhteşem tablo içinde. Hissettiğim yok
mutlak kısırtısızlığa hapsoldüğümü.

Ama tablonun altındaki sehpa da
son sürat koşuyor
mekanik bir cellâdın adımlarıyla saat

t i k t a k

t i k t a k

t i k t a k

t i k t a k

t i k t a k

t i k t a k

t i k t a k

t i k t a k

t i k t a k

t i k t a k

t i k t a k

t i k t a k

başımı çevirip bakamıyorum ki akrebe.

Kuru yağlıboya da oturan insan figürüyüm,
şirin mi şirin bir çiçek bahçesinde
mükemmel mezar-taşına sahip
ölüler nasılsa, huzur içindeki manzarada.

&

Yaprak kıpırdamıyor...

Koyu, açık yeşillik ve bulutlar, kıpırdamıyor.
Oturuyor, bir ölünün hatırasına
kondurulan bankta. Elinde bir kitap,
ya da bunları karaladığı defter.
Kıpırdamıyor ama
ne parmakları ne de kanatları defterin.

Önünde kolajdan ördekleriyle Cam nehri.
Bembeyaz bir kuğu
mermer heykele dönüşmüş, durgunluk.
Yüzyıllar süren bir kıpırtısızlık içindeler.
O kadar diri görünüyorlar ki,
sanki hayatta değiller.

Bir fırça darbesiyle dondurulmuş olmalı zaman.

Dondurulmuş olmalı kürek çekenler de,
kemikler, kaslar, içorganlar.
Bisiklettteki koçun elinde megafonu var
işitilmiyor ama ne bir söz ne de ses.

Yalnızca çiseleyen yağmur

tıp	tıp	tıp
tıp	tıp	tıp
tıp	tıp	tıp
tıp	tıp	tıp
tıp	tıp	tıp
tıp	tıp	tıp
tıp	tıp	tıp
tıp	tıp	tıp
tıp	tıp	tıp
tıp	tıp	tıp
tıp	tıp	tıp

ve uzakta ıslak bir ufkun ağırlığı.

İnsanı geren grilik derinleşiyor, uzadıkça
gölgeler boyuttan boyuta.

Ve hiçbir şey değişmiyor burada.

Hiçbir şey olmuyor ona da.

Korunaklıdır, arkasından ipe bağlanıp
duvara çakılı bir çiviye asılmış
şu muhteşem tablo içinde. Hissettiği yok
mutlak kıpırtısızlığa hapsoldüğü'nu.

Ama tablonun altındaki sehpa da
son sürat koşuyor
mekanik bir cellâdın adımlarıyla saat

t i k t a k

t i k t a k

t i k t a k

t i k t a k

t i k t a k

t i k t a k

t i k t a k

t i k t a k

t i k t a k

t i k t a k

t i k t a k

t i k t a k

başını çevirip bakamıyor ki akrebe.

Kuru yağlıboyada oturan insan figürüdür,
şirin mi şirin bir çiçek bahçesinde
mükemmel mezar-taşına sahip
ölüler nasılsa, huzur içindeki manzarada.

BAŞKASININ HAYATI

Ben ömrümde böyle dindar imlâ görmedim.
Bilmez miler ki herkesin Allah'ı kendisine? (Bense kimsesine.)
Dağların denize yürüdüğü bir yerdeydik
gri gri bulutlar karaçamlara takılmış.
Kar suyu sanmam ki henüz karışmış olsundu Karadeniz'e.
Dalgalar toprak yemesin diye
söküp söküp söküp kıyıya yığılmışlar kayalık dağı.
Bak sen yaptıkları şu işe bir plaj bile bırakmamışlar bize,
maksat birbirini çıplak göremesin insanlar.
İçimde bir endişe,
inşallah bel ağrısı tutmaz Yusuf'u kitap taşımaktan.
"Bak, git oğlum, ananın dili sana!"
Başkasının çocukluk evinde kim bilir ne sesler gezinir.
"Gel" denmezdi mesela bizimkinde,
"Gelsene" bilinmezdi, "Gelmek ister misin?" derdi annem
ve tıptı tıptı gelirdim ben.
Emirkipi haz'rol'da, ricakipi kayıp.

Gelsem de gelinemeyen bir yerdir üveyanadillerim,
Yusuf'un özkardeşler'ne benzer
ne anlar ne de anlatabilir kuyuda benim neler yaşadığımı.
Bu başkasının hayatı... (Evet,
ben muvakkaten tayin edildim Dilbilgisi'nize.)
Polislerin şair, şairlerin polis olduğu
yazılanın zul, yazmanın zulüm, yazdırmanın zalim olduğu
bir Türkçenin içinde misafirlikteyim.
Burası demliçay kokulu ahşap bir ev, insancanlığı ve güleç.
Gene de neme lazım
"Çeviri gibi davranıyorsunuz" denmesin diye
oturuyorum çekidüzen —
Ööyle otururken bu şiir çıkageldi, sonu gelmedi.

(Sonra ne yazmışım diye gözattım, ne düzelttim ne ettim.)

2012, Trabzon-Samsun karayolu

ETEĞ'Nİ DENİZE SİLKELEYEN KIRDA

Yaz güneşi 6ndaki bulutçuk
bult 6ndaki kumru kuşu
kuş 6ndaki selvi dalı
dal 6ndaki süngertaşı
taş 6ndaki çitlembik budağı
budk 6ndaki toz toprak
toz toprk 6ndaki alizavra
nasılsa, yayılıp kaldım
eteğ'ni denize silkeleyen kırdaki
mutlym sonunda.

2009-2010, Lara Denizi/Girne

Eteğini denize silkeleyen kırlık bir yerlerde uyuyakalmışım. [...] oradan oraya yolculukla ömür tüketen o 'Şaire Teyze'yle annemin savaş göçmeni olduğumuz kampta buluşmasını hatırlamıştım. Tabii rüyamın içinde hatırlamıştım. Benden birkaç yaş küçük oğluyla top oynuyoruz. Topun peşinden koşarken, annem ile 'Şaire Teyze'nin hemen hemen aynı tarihte, aynı hastalıktan ölüp yan yana gömüldüğü aklıma geliyor. Mezarlığa yürürken topu sımsıkı tutuyorum. [...] Spinoza da nereden çıkmışsadaydı [...] kendine uygun bir hayat yaşayıp mutlu olabilmesi, üçüncü hayata erişmenin zahmetini hatırlatmıştı bana. Top da hâlâ elimde. Tabii rüyada oluyor herşey. Derken arkadaşım topa ansızın vurunca, top baş bir mezarın içine sığıyor. Oradan sekerek kuş misali havalandırıyor [...] Meğer bu rüyadan 3 hafta sonra ölecek ve aynı mezarlığa gömülecekmış! Cenaze törenine gitmedim tabii. Döneceği kumsalı tahmin ettiğimden orada bekledim [...] nasıl olduysa onunla birlikte aşağı inen güneşi bir top gibi kafasına fırlatıp, "Aslında intihar ettiğimi biliyorum" diye bağırdım [...] yüzüme öyle bir bakıyor ki, "Ben de, intiharımı kendine karşı bir ölüm tehdidi biçiminde algıladığımı biliyorum!" demek istiyor. Olduğu için ona duyduğum kızgınlıkla [...] Turuncu tonlardaki bir tablonun içinde kaybolurken "Ölümüm 12. Ders için gerekliydi" diye mırıltıyor.

SPINOZA ÜZERİNE ONİKİNCİ DERSTEN ÖNCE

Ulus'u anarak...

Kendini kumsalda unutan çıplak hayalet
fısıldadı: "Seni seviyorum güneş, sıcacıksın..."
Baktım, giyindiği zaman da çıplak kalmıştı,
teni bronzlaşmış yalnızca, güneşe o derece uzaktaydı.

Dizi üstünde resim çizen ressama dönüştüm ben de.
Gün batana dek ufukta ışıkla oynayan gölgeler
ve güneşin gösterdiği ne varsa
içime çekerek uzalı kaldım günebakan tarlasında.

Heey güneş, senden bi' şeylerim ben, alevrengiyim hem!
Şövaleye ne hacet. Ne kalem ne bilgisayar
kalbin atışıyla gidip gelsin seslenişler:
"Ben sen, sen ben..." ta ki o'na dönüşün ben sen.

Nihayet bir sevişmenin sabahında
gizemli bir bileşim hissediyor sevişenler:
"Sen Tanrı'sın güneş" der gibidirler "ve seniz biz".
İşte, boşluğu resmedebiliriz şimdi ikimiz.

Ruhu kanatlandıran şu ışınları
ha güneş takmış ha bizmişiz takan kendimize.
Ama hayal!.. Ama hayal ama gerçek
y ü k s e l d i ğ ' m i z i hissediyoruz ya güneşçesine...

2011, Lefkoşa [Türk Mezarlığı]

KİMYA İLE ALLAH

Ben hastalıktan ölmedim
ölümüne sebep olan babamdır, üvey-babam.
O ihtiyara rızamla varmadım.
Halveti ötelerden işittim de yaşayamadım.
Güneş babama kalsın diye
o kapkaranlık gelin odasına atıldım,
Allah'ım, tek başıma kaldım.

Ben Alâaddin'i sevdim
ama küçüktüm, sevda neymiş anlayamadım.
O da hastalıktan ölmedi,
ölümüne sebep olan babasıdır, öz-babası.
Kovuldu, yetmedi, kovalandı,
ataocağı o ihtiyara kalana dek ateşlere atıldı.
Allah'ım, tek başına kaldı.

Ben on dört yaşındayım
Alâaddin çocuk, babamız danseder meydanda,
"Kim olursan ol gene gel" diye çağırır
da "git" der kendi evlâdına.
Bu ne iş ya Râb, yavrusunu bile sevemeyen adamı
sen kalk da Aşk Peygamberi yap!

Allah'ım, tek başına kaldın. *Kızım, kıymetli Kimya kızını,*

*âşık adamın gözü ne seni görür ne beni
öyle bir ruh, uçurtmasına kuyruk yapar ki onu
deli divane dönerken havada
hem evlât hem Allahı zanneder sevgilisini.*

2011, Lefkoşa-İstanbul

BAŞKASININ SÖZLERİ

BULUŞMA NOKTASI

Aniden sıçradı yerinden beyaz teke.
 “Gitmey’ceğim!” demişti dün.
 Şimdi giyiniyor panik halinde, gecikti.
 Yetişemey’cek anlatıştıkları saatte, kız kaçacak
 buluşma noktasından.
 Ve böyle bir karşılaşma ânu
 önüne çıkmayacak ömrü boyunca.
 Savaşların anısına dikilen keçi heykeli gibi
 meydanda kalacak
 üstündeki güvercin kakalarıyla.

Boynuzunu duvarlara çarpa çarpa koşuyor.
 Karanlık basarken
 çevreyi kolaçan edip dinliyor,
 kanatlarını ödünç veren bir perinin
 o âna kadar ulaşamamış fısıltısını: “Uç hadi uç!”
 Akli öyle bir yük ki köstekliyor onu.
 Peri-kanatlarına rağmen
 sürünüyor teke uçmak yerine.
 Daraldıkça daralan sokakta, kalbiyle inatlaşan
 boynuzun ağırlığıyla düşe kalka...

(N’olur akıl ile kalbin bir buluşma noktası olsa.)

TUTKULAR*

v.

...] [A]ma karanlıkta belirir o
arkasokakta [çöplük] eşeleyeni bıçkın kedi.

Adı yok, yok yok Tutkular'dır ve senindir tam şu an.

Tan güneşi benzeri şu ışıklısı ten,
bir [çıplak] güzellik ki [...] Gider gelir
başım dönse de diklenir sana rağmen.

Eriyorsun içinde arzunun şiddetinden.
Kendi ateşiyle akan mum, çiğnenmiş sümbül.

[Ve] yumuşacık döşeğe uzanıp uyursun [...]

Tendeki kesikleri onarır beden
iz kalmaz yara bereden. [Dense de inanma] kapanmaz
ruhta açılan [...] ne kadar yamalasan.

Avcının ayakları altına [atmıştın ya] mor çiçeğ'i
karanlık basınca. Tarumar olmuş tarla,
kim görmek ister ki gündüz gözüyle.

...] Nedensiz bir üzüntüye kapıldım bütün gün.

2011, Marsilya-Lefkoşa

AN MESELESİ

Bu meseleyi iyi biliyorum,
Ama çözüm yoluna koyamıyorum bi' türlü.
Eteğini denize silkeleyen *k ı r a l a r a*
k o ş m a k dururken
duruyorum kapandığım odada.
Ya elektirik çarparsa diye
yanan ampülü değiştiremeyen sakarlar gibi
duruyorum zifiri boşlukta.
Sorun tam kendiliğinden çözüleceği an,
ho'oop!.. Karmakarış yine herşey,
elbet benim yüzümden.
Yani o an olması gerekeni öldürmadırımda,
tam sırasıyken, nasıl desem,
yine yüzüme gözüme bulaştırdığımda,
geriye gelmiyor aynı an —
Dahası beton siperler inşa ediliyor
o an, olur a, nüksederse diye
ve ben de katılıyorum çimento kırma işçiliğ'ne.

BAŞKASININ SÖZLERİ*

Geceleyin odama geldi yine hayali
 rüya diyecektim, gerçektir:
 “Kendini yalnız sanma” dedi “burada biri var.
 Hadi kalk, kapıyı aç da gireyim”.

Tutuştukça tutuşan ateşler yakıp
 işaret etti: “İçine gir bakalım!
 Ve hiçbir şey de söyleme, yalnızca dinle
 ki alevden dil kesilsin gül.”

Aşktan başka şey korkutmuyordu beni.
 “Başka şey yok ki” dedi “artık kendini bırak,
 ben söylüyorum sen yaz:
 Bu sözü bana da söyleten başkası var”.

2009, Cambridge-Lefkoşa

MISIR GECESİ

Dün gece neredeydin?

“Mısır’a gidip şeker aradım.”

Ne şekeri, herhalde Yusuf’u aradı.

Geceleyin herkes kendi çölünde uyurken

yıldızları sayan biri bulunur diyerek

rüyasında onca yol tepti de

senden güzel bir sevgili aradı. Gözünü dört açıp

hep aranması şart ya insanın

en iyisini, daha bile iyisini.

“İskenderiye’ye de uğradın mı?” diyorsun

“limanda akîde şekeri satan

bir dükkân vardı.” Yok artık, üsteleme.

Ona tatlı davran ki bu gece de gitmesin bari

Mısır’da şeker aramaya.

Ne akıl ama! Kurudu için

bir sevgiliye vaha olacağım diye diye.

Sen tek başına bir hurma... Yükseliyorsun

onun başucunda,

her akşam ilk kez göreceği

iri bir dilek yıldızına dönüşebilmek için.

GİDİCİ

Yığınla tanık var, söz vermişti
 değişecek, değiştirecekti. Olmadı gitti,
 onu kuşatan dünyaya daha fazla direnemedi.
 İlk yazın kır resmiydi görebilene
 göğsü g e l i n c i k l a l e dolu bahçe
 açlamadı bir sevgiliye. Nasıl oldu bilinmez
 yılanın, solucanın payına düştü.
 Karşısına çıkanı hemen ele geçirirdi istese,
 istemese de. O kalktı, yerin dibine girdi.
 Akıl sır ermiyor, kuru kalabalığın kurallarına
 nasıl ayak uydurabildi?
 Lacivert deniz tanrısı gibi d a l g a d a l g a
 saçların salındığı alını nerede şimdi?
 Sorabileceğin kimse de yok iyi hoş mu diye
 büzülü mü yoksa bir köşecikte?
 Hep gidecekmişçesine dururdu zaten...

Boşveeer! [Gidici olanı bir iki kovalar aşk
 üçüncüsünde anlar ki,
 yok değiştiydi yok değişecekti
 r ü z g â r ı n s ö z ü n e bel bağlanamaz.]

ZAMAN SONRA

O seni sevmişt i, söylemişt i de birkaç kez [duyamamışsın iş ittiğ in halde]
sıradan bir konuşma yapılyormuş çasına [...] sık sık
buluşuyordunuz ya, zaman çoktu nasılsa.

Ş imdi [ondan uzakta geç en zaman kadar uzun uzun] b a k ı y o r s u n
ardından, karşıdan karşıya geç erken o, seni farketmeden.

2009, İstanbul

ŞİMDİ AV ZAMANI

Keklik uyuyor. Uyanıyor avcı.
Ağaçları giyip kamufle ediyor fişeğ'ni.
Avcıya sorarsan bu bir oyun,
sana can pazarı şimdi.

Tasmandan tutup sürüklüyor, köpeciksin.
Sormuyorsun, hangi ava sürecek
esrik tazısını? Esirisin şimdi.
Her ne iş yaptırmaya götürüyorsa
götürür artık. Niçin kullanacaksa kullanır.
Pusu kuruyor sana, tavşanısın.
Kır manzarasını seyrediyorsun sen,
avtüfeğ'ni dolduruyor o.
(Vayy başına geleceğe!) Ama gelecek de ne
senin'çin, varsa yoksa şimdi.

Şişeni kırıyor işte, şarabın dökülüyor.
Kanatlarına basıp geçiyor
avcının çizmesi. Hem canını çiğniyor
hem bedenini. İçin acıyor şimdi.

DÜNYA AV YERİ

Ama o an nereye kaçsın insan?
Dünya av yeri.
Gündoğumundan günbatımına
güneş şekline bürünür avcı.

Ve avlananlar der ki:
"Göremedik kim avladıydı bizi,
gözümüz kamaştı da durduk
avtüfeğ'ne karşı."

Avcının kemerinde üç çengel var
başasağı sallanır ona vurulanlar.

2009, Lefkoşa

BİR DAĞKEÇİSİ AVCIYI KOVALAR

Bir dağkeçisi fırlamış avcıyı kovalar
avcı da o bu değil, bildiğ'miz Artemis:
Sen ne tuhaf keçisin, der, pes yani
görmüyor musun avcı benim av da sen.
Peşime düşersen ateş saçacağım
postunu yatak-odama paspas yapacağım.

Cins bir keçi bu, tek sekişte üste çıkar:
Seni kendinden geçireceğim, der,
görürsün tutkudan kör olacaksın
içimi açınca bende kaybolacaksın.
Herşey benden sorulur okların dahil,
ben yokum sen var ol bakalım.

Koş koş sonu yok şu keçiyle koşmacanın
ama Artemis'i tanıyan bilir ki,
ormana sinip bekley'cektir gelişini
intikam alacağı o en zevkli ânın.

KAPAN

Bir tuzak bu! Birdenbire bastırđı uyku.
Uzaktan uzağa ğengel atıp
daldaki elmaları toplayan siyah eldivenli el
sepetine doldurdu insanları da
ve söndürdü bakışını apartman pencereler'nin.
Ama uyumadın sen. Bir farenin yüreciđi
çırpınıp durdu uykunun kapanında
çırpınıp durdu. Gözkapasını ovuşturup
seyrettin sabahın işbaşına dek
yanında uyuyan güzeli —
Şu halin saçma sapan olsa da
ılık bir şeyler akıyor içine onu seyrettikçe...

Hayatın soğuk aklı kapana kıstırmış insanı,
farketmiyoruz bile
böyle sıradan mutlu anları.

Tam kapıdan çıkmak üzereyken "Çocukluk söndürülemez ki" demekten kendimi alamıyorum. "Hmmm, güneş yani [...]."

İstihzarı sezmedim değil tabii. [...] insanın nasıl yürüyeceği bile çocukluğundan bellidir: Nerede durulayıp nerede yola devam ettiği, or mı orcı mı olduğu, hele eski sevgililer konusunda önüne mi arkasına mı bakındığı [...] İçtiği birayı masaya bırakırken "İnsanın çocukluğu başkasıdır" dedi, "herkes gibi onun da kendi mahremiyeti var. Şairsin diye ona bu kadar yüklenmen doğru mu yani?" [...] şiir defteriyle erden kaçıp ağaca tırmanan 40 yıl önceki o çocuk hayalimle nicedir sık sık buluşup, ona, sanki kendi çocuğummuş gibi davrandığım için olmalı [...] ama bunları yazamazdım, o yüzden de [...]

LAF KALABALIĞI

Buzdolabından çıkan bira şişesi
buzlu buhrunu çözmüş akıyor
yağmursu damlacıklarla...
Eğilip bakmıyor ama derindeki suya
ırmağın kıyısına yığılan kent.
Masadaki kırıntıyı gagalayıp uçuyor
ürkekliğ'ni atan serçe.
Ve dur- dur- durmadan konuşuyor
cümle gereksiz sözü söylüyor sen
söylememek için asıl gerekli olanı.

(Bütün bu fazlalıkların, eksik
sözü örtmek uğruna
sarfedildiğ'ni hissediyor elbet
dinliyormuş gibi yapan izleyiciler.)

2009, Lübliyana

GÜNEŞE TUTULAN AYNA

Beni okuyan biri,
"Bir şeyler eksik" diyor
"şiiir kitaplarında.
Dolduramıyor boşluğu
fazlalıklar da."

*Güneşe tutulan ayna
gösteremez ki baktığı'nı,
güneşle bir olur, ateş kül olur
çıkardığı yangında.
Ruhtan yapılmıştır
görünmez Zümrüdüanka.*

"Hep eksik kalır şiir..."
Eksik kalsın, diyorum ona.

2009, Lüblıyana-Lefkoşa

Rüzgâr tanrısı en çok çocukları sever
saçlarındaki kurdelayı çözer
tuhaf bir ürperti salar içlerine de.

Rüzgâr tanrısı yazlık kiralara adalarda
ve ısrarla davet eder seni
işini mişini bırakıp gelesin diye.

Rüzgâr tanrısı kanatlar takar insana
ama yetmez yükseklerle çıkmaya
sen ruhunu hazırlamamışsan
u ç m a y a . . .

ISBN 978-975-08-2509-5

9 789750 825095

13 TL

